

[Thorndahl]

Jeg forstår lige som hr. Svend Andersen ikke, at venstre og konservative forsøger både at blæse og have mel i munden ved dels at stille ændringsforslag nr. 2, dels at tilslutte sig nogle betragtninger fra ministeren, som i et vist omfang er i direkte modstrid med ændringsforslaget.

Jeg skal gøre en række bemærkninger omkring miljøankenævnet, som jo har været ret grundigt debatteret i udvalget. Ministeren har anført, at etablering af miljøankenævnet som ankeinstans inden for dette område – det er jo en nydannelse, en meget væsentlig nydannelse – i hvert fald skulle indebære to fordele. Det skulle lette klagesagsbehandlingen eller i hvert fald reducere antallet af klagesager i departementet, og ankenævnet skulle være administrativt forenklende og dermed besparende. Om den første begrundelse gælder efter vores opfattelse, at den ikke er relevant. Man kan nemlig på nøjagtig samme grundlag og lige så godt reducere antallet af klagesager i departementet inden for dette område ved at bruge den fremgangsmåde, som man har anvendt igennem nogle år i forbindelse med miljøbeskyttelseslovens § 70, stk. 2, nemlig ved at bestemme, at miljøstyrelsens afgørelser er administrativt endelige med det forbehold, at ministeren kan tillade, at afgørelser truffet af styrelsen kan påklages til ministeren, såfremt afgørelsen skønnes – og det er ministeren, der udoøver det skøn – at være af principiel interesse eller af større betydning. Man kunne have gjort nøjagtig det samme med hensyn til ankesystemet inden for by- og landzonenloven.

I dag behandles der efter oplysning fra ministeren 200–300 klagesager om året i departementet. Med det ændringsforslag, som vi har stillet under nr. 6, vil man – afhængigt af, hvordan ministeren vil udoøre sit skøn – kunne reducere antallet af klagesager i departementet med 80–90 pct. Så ministerens argumentation om et reduceret antal klagesager i departementet holder i hvert fald ikke over for det ændringsforslag, vi har stillet.

Om den anden fordel, altså den samlede administrative besparelse og lettelse ved at indføre miljøankenævnet, gælder det samme. Det holder heller ikke, hr. minister, for planstyrelsen skal jo være sekretariat for ankenævnet. Det vil sige, at hele sagsbehandlingen med tilhørende indstilling skal finde sted i planstyrelsen, og den arbejdsindsats, der

skal ydes i forbindelse med dette arbejde, er nøjagtig den samme som den arbejdsindsats, planstyrelsen efter vort ændringsforslag skal præstere som endelig administrativ ankeinstans. Det vil jeg godt bede ministeren om at bekræfte.

Oven på det kommer ministerens ankesystem med de omkosninger og det administrative besvær, det indebærer, fordi sagsmaterialet i hver enkelt sag skal fremsendes til miljøankenævnet fra planstyrelsen, hvis altså sekretariatet i ankenævnet skal fremsende sagsmaterialet til ankenævnets medlemmer. Disse medlemmer skal herefter hver for sig gennemgå sagsmaterialet i hver enkelt sag. Senerer må man formode, at ankenævnet samles til forhandling og afgørelse af den enkelte sag. Man må også formode, at sagen med indstilling forelægges på et sådant møde mundtligt fra planstyrelsen. Hele denne proces skal bygges oven på alt det andet, så besparelsessynspunktet og den administrative lettelse holder simpelt hen ikke, hr. minister. Den logiske konsekvens af ministerens synspunkter burde være, at ministeren stemte for vore ændringsforslag nr. 6 og nr. 8.

Oven i det kommer det forvaltningsmæssigt u hensigtsmæssige og efter min opfattelse også uholdbare, nemlig at administrative afgørelser kan træffes med en ankenævnskonstruktion, helt uden at et politisk ansvar kan gøres gældende. Dette vil vort ændringsforslag nr. 6 også kunne klare.

Janne Normann (RV):

Da mit partis ordfører, hr. Dræbye, er forhindret i at være til stede, skal jeg på det radikale venstres vegne komme med et par bemærkninger om lovforslaget.

Der er på to punkter uenighed om det. Det ene punkt er ankeinstansen. Her har VS og fremskridtspartiet foreslået, at planstyrelsen bliver den endelige ankeinstans. Som det er fremgået af vores bemærkninger i betænkningen, er vi af den opfattelse, at den bedste løsning på dette problem havde været, at det var blevet planstyrelsen suppleret med bisidder fra dels de kommunale organisationer, dels erhvervsorganisationer og ideelle organisationer med tilknytning til det åbne land. Vi er kede af, det ikke har været muligt at finde tilslutning til dette forslag. I valget mellem planstyrelsen alene og miljøankenævnet har